

Same varčnosti, da bi zadostovalo za kolikor mogoče veliko število, za ono „polovično karto“, ki jo dobe, če se vkrcajo na tem parniku, so pripravljeni potovati čez morje na razmajani ladji. —

Zaplovejo! — Nam pa zamira dih in boječ nemir vprašuje zaman: Ali priplovejo? ali priplovejo?

Čašo bridkosti so izpraznili do dna, — a vendar morda tudi poginejo, če sledi prokletstvo njih cestam . . . Ne pomorejo jim njih prsi — plugi, ne njih ramen strele. Prepuščeni so usodi valov in sreče. Kakor na valih usode plove ta nesrečni razmajani parnik njih domovine, — kakor nad brezdanjim prepadom visi usoda njih in Poljske! . . .

V Krakovu, junija 1910.

Vojeslav Molè:

Ob Tirenskem morju.

Kot belci s šumečo, razpenjeno grivo
drevijo valovi,
zagrinja s tenčico oblakov se dan.
Z bregov čez daljavo somračno in sivo
zvonijo zvonovi,
preliva se v pesmih, grmi ocean.

Z gorá apeninskih, odeta z meglami
v bregove razliva
strmeča, vsa tajnostna, temna se noč,
vse gaje, vrtove objema z rokami,
vsa žalostna, siva
poljublja jih, tiho jim pesem pojoč.

Kamnita stoji sred zidov razvaline
Najada in sluša
razkošje valovja in žalost noči, —
kot da zablodila iz bajne davnine
v sedanost je duša
in tiho nad prešlostjo svojo ihti.

